

Waar Liefde een stem krijgt

Geliefd mens,

Deze weekbrief heeft vanwege de toekomst een gericht thema: gastvrije gemeenschappen zijn. We zien namelijk dat het aantal bezoekers aan gemeenschappen die het Apostolisch Genootschap nog niet kende, toeneemt. Gelukkig weten mensen ons steeds beter te vinden.

Teun van de Keuken sprak in een podcast over zijn bezoek aan de gemeenschap Amsterdam-Watergraafsmeer. Hugo de Jonge deelde op Instagram afgelopen zondag zijn ervaringen met de gemeenschap Vlissingen. Bart Budding vertelde me onlangs dat hij altijd uitkijkt naar een nieuwe weekbrief en zijn lidmaatschap wil bevestigen in de gemeenschap Rotterdam-Prinsenland. Riekje van de Bank schreef over haar ervaringen in Alkmaar:

‘Al geruime tijd zing ik op de maandagavond in het koor. Ik voel me erg op mijn gemak binnen de gemeenschap. Het is niet zozeer dat ik zeer gelovig ben, maar wat ik wel probeer te zijn is een goed mens die voor anderen klaarstaat en warmte kan geven. Betrokken is bij de wereld. Die warmte en dat gevoel krijg ik ook als ik bij het koor of bij een dienst of evenement aanwezig ben. Ik heb daarom besloten dat ik me heel graag bij het Apgen aansluit. Welke stap moet ik daarvoor nemen?’

En Marja Timmers schrijft in de brochure *Samen in verbinding*, die is gemaakt door de gemeenschap Den Helder:

‘Ik kwam in een warm bad terecht, met verhalen uit het dagelijks leven die mij raakten. Ik ben niet godsdienstig opgevoed en toch voelde ik mij meteen thuis. Met als gevolg dat ik sindsdien naar elke eredienst ging en uiteindelijk niet langer de buitenstaander was.’

Wat gebeurt er met je als je dit leest? Stemt het je hoopvol? Maakt het je blij? Haal je je schouders op? Of bekruipt je een gevoel van ongeloof of misschien cynisme? Ben je bang iets kwijt te raken? Of zie je uit naar een frisse blik van een nieuwkomer?

Ik hoop met bovenstaande voorbeelden te laten zien dat we voor mensen die hiernaar op zoek zijn - zoals Bart Budding het noemt - ‘goud in handen hebben’. Wij willen integere en gastvrije mensen zijn. Mensen waarin de liefde een gezicht krijgt. Daartoe vormen we samen plaatsen van ontmoeting.

Plekken waar we werkelijk de verantwoordelijkheid voelen om elkaar te dragen en geduldig te verdragen. Niet voor even, maar langdurig. Waar we samen beseffen dat ‘geliefd zijn’ van het papier moet komen en gevoeld kan worden in hoe we luisteren, spreken en aanwezig zijn bij elkaar.

Waar – midden in de wirwar van het dagelijks leven en onze zorgen om de wereld en de aarde - ons geloof wordt versterkt in hoe het óók kan. Waar we elkaar toebidden het vertrouwen in onszelf en in elkaar opnieuw te vinden of dit voorzichtig weer op te bouwen. Waar we vrijmoedig ervaringen delen over sprankjes hoop en alledaagse verhalen over de liefde. Waar we onze religieuze verbinding met het Al, met God, met het Eeuwige, niet willen vastleggen in formules, maar steeds opnieuw zoeken naar wat er vanuit die Kracht in ons in beweging wordt gezet. Waar jij en ieder ander wordt gezien en gekend en waar dát in elke ontmoeting wordt bevestigd. Door mij, door jou, door ons doen en laten.

Het vormen van zo'n gemeenschap met deze kenmerken in al zijn variëteit, is een verantwoordelijkheid die je dicht naar je toe mag halen. Iets waaraan je echt kunt bijdragen. Onze gemeenschappen kunnen stuk. Ze kunnen ook helen, groeien en nieuw gevormd worden. Ik heb al meer dan eens gehoord: *'Het is zo'n opluchting dat er mensen zijn die vergelijkbaar als ik in het leven willen staan. Ik was dus toch niet gek of te goedgegelovig. Ik wist alleen niet dat jullie er waren.'*

Ik hoop zo dat we hier samen in willen oefenen, vanuit een vernieuwd besef van de vele kansen die hier liggen. Met armen zo wijd...

Met een hartelijke groet, graag uw zuster
Nanda Ziere

We herinneren onszelf aan de vele gedane doopbeloftes